

* מתוך ספר לקוטי הלכות *
א.א. וְדִי זָהָב ...

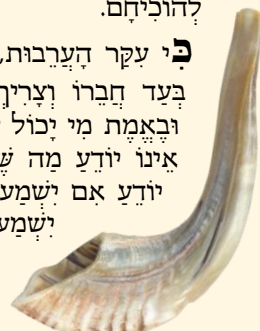
עֲשִׂירוֹת הַקֹּדֶשֶׁה, שְׁנַמֶּשֶׁךְ עַל-יְדֵי יִרְאֵה וְשֹׁמֵרֵת הַבְּרִית, הוּא בְּבַחֲנֵת הָאֶרֶץ פָּנִים, וְזֹכִין עַל-יְדֵי-זֶה לְהַתְּבֹנְנוֹת גָּדוֹל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׂגָת אֱלֻקִּיּוֹת. אֲבָל לְהַפְךָ, הֵינּוּ עֲשִׂירוֹת שְׂאִינוֹ נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי תַקּוּנִים הַגְּדוֹל, הוּא בְּבַחֲנֵת עֶרְךָ, בְּחִינַת הַסְתַּרְת פָּנִים, וְיִכּוּלִין לִפְלַל לְבַחֲנֵת עֲבוּדָה זָרָה חֵס וְשָׁלוֹם עַל-יְדֵי עֲשִׂירוֹת כּוֹה, בְּבַחֲנֵת "וְכִסֶּף הַרְבֵּיתִי לָהֶם וְזָהָב עָשׂוּ לְבַעַל", יִכְתִּיב "וְדִי זָהָב", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַ"ל. (וְהַלְכוֹת פְּדִיּוֹן פֶּטֶר חֲמוּר ב', אוֹתִיּוֹת ז' ח' לְפִי אוֹצֵר הַיִּרְאָה - מִמּוֹן וּפְרֻנְסָה, אוֹת ע"ג)

א.א. וְיִהְיֶה בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה ...

מִלְּמַד שֶׁלֹּא הוֹכִיחַן אֵלָּא סְמוּךְ לְמִיתָה (רש"י): מוֹבָא בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא עַל מִשָּׁה רַבְּנָא עָלֵיו הַשְׁלֹום: וּבְגִין דְּהוּיָת חֲשִׁיב בְּחִינָה דְּאֵלּוּ הוּא אֶפְשָׁר לָךְ הוּיָת מְהִיר כְּלָא עֲלֵמָא תַּחוּת קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכוּ', עֵין שֶׁם, שְׁמַבְאָר שֶׁם גְּדֹל מַעֲלַת מִשָּׁה ב' שְׂבִיל זֶה שֶׁהִיא חוֹשֵׁב כָּל יָמָיו שְׂאֵלוּ הִיא אֶפְשָׁר לוֹ הִיא מְחִזִּיר כָּל הָעוֹלָם לָהּ יִתְבָּרַךְ. נִמְצָא, שֶׁאֶפְלוּ מִשָּׁה רַבְּנָא עָלֵיו הַשְׁלֹום, עֶקֶר מִצּוֹת תּוֹכְחָה הִיא מְקִים עַל-יְדֵי הָרָצוֹן שֶׁהִיא כּוֹסֶף תְּמִיד לְהַחֲזִיר כָּל הָעוֹלָם לְמוֹטֵב וְעַל-יְדֵי זֶה זָכָה לְמַה שְׁזָכָה.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁאֵין מוֹכִיחִין אֶת הָאָדָם אֵלָּא סְמוּךְ לְמִיתָה, שְׁכֵן מִשָּׁה לֹא הוֹכִיחַן אֵלָּא סְמוּךְ לְמִיתָה וְכֵן יַעֲקֹב אָבִינוּ, הֵינּוּ כִּי עֶקֶר הַתּוֹכְחָה הוּא עַל-יְדֵי הָרָצוֹן. וְעַל-כֵּן עֶקֶר הַתּוֹכְחָה הוּא רַק סְמוּךְ לְמִיתָה שְׂאֵז מִתְּחִילִין לְהַפְלִל בְּרָצוֹן וְאִזּוּ מֵאִיר בּוֹ הָרָצוֹן בְּיוֹתֵר, מִחֲמַת שֶׁהוּא סְמוּךְ לְהַסְתַּלְקוּת, כִּי הַהַסְתַּלְקוּת שֶׁל הַצַּדִּיק הוּא שִׁיחִיָּה נִסְתַּלֵּק וְנִכְלָל בְּבַחֲנֵת רָצוֹן כְּמוֹ מִשָּׁה רַבְּנָא עָלֵיו הַשְׁלֹום, שְׁנִכְלָל בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ בְּרַעֲוָא דְרַעֲוִין. וּמִחֲמַת שֶׁסְמוּךְ לְמִיתָתוֹ מִתְּחִיל לְהֵאִיר בּוֹ בְּחִינַת הָרָצוֹן עַל-כֵּן אִזּוּ דִּיקָא יִכּוֹל לְהוֹכִיחֵם.

כִּי עֶקֶר הָעֲרֻבוֹת, מַה שְׁפָל אַחַד עֶרֶב בְּעַד חֲבָרוֹ וְצָרִיךְ לְהוֹכִיחַ אֶת חֲבָרוֹ, וּבְאֻמָּת מִי יִכּוֹל לְהוֹכִיחַ אֶת חֲבָרוֹ, כִּי אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה שֶׁחָסֵר לְחֲבָרוֹ, וְגַם מִי יוֹדֵעַ אִם יִשְׁמַע לוֹ חֲבָרוֹ, וְאֶפְלוּ אִם יִשְׁמַע, מִי יוֹדֵעַ אִם יוֹכֵל

השבת של

רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן - נסיעתו לארץ ישראל *

ו... (ק"ל) (ב) כְּשָׁבָא מְקַאמִינִיךְ, אָמַר [רַבְּנָא ז"ל] תּוֹרָה בְּשַׁבָּת, עַל פֶּסוּק (תְּהִלִּים ס"ג): "דְּבַקָה נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ" תּוֹרָה נִפְלְאָה מְאֹד, וְהַתְּפָאָר בְּעַצְמוֹ מְאֹד וְאָמַר וְמָה כְּשָׁבָאִי רַק מְקַאמִינִיךְ אֲנִי אוֹמֵר תּוֹרָה כּוֹ, כְּשָׁבָאִי מֵאַרְץ-יִשְׂרָאֵל עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה שְׂאֵזְכָּה לְגַלוֹת תּוֹרָה נוֹרָאָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ' וְכוּ':

ו... (קלא) (א) כְּשָׁבָא מְקַאמִינִיךְ נִפְטָרָה אֶצְלוֹ יְלִדָה אַחַת עָלֶיהָ הַשְׁלֹום. עָנָה וְאָמַר כְּהֵנָּה וְכְהֵנָּה חֵס וְשָׁלוֹם יָמוֹת אֶצְלִי בְּשִׁבִּיל תְּנוּעָה אַחַת שֵׁישׁ חֲלוּק בִּינִי בֵּין קֶדֶם הֵייוֹתִי בְּקַאמִינִיךְ וּבֵין לְאַחַר הֵייוֹתִי שֶׁם, ה' יַצִּילֵנוּ:

ו... (קלב) (ד) בְּעַת נְסִיעָתוֹ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל נִסַּע דֶּרֶךְ נִיקוֹלָאִיב וְחוֹרְסֵן לְאַדְעֵס וְשַׁבַּת בְּחַג שְׁבוּעוֹת בְּחוֹרְסָאן, וְאָמַר שֶׁם תּוֹרוֹת נִפְלְאוֹת עַל פֶּסוּק (תְּהִלִּים ק"ז): "יָקָם סַעֲרָה לְדָמָמָה", וְעוֹד כְּמָה תּוֹרוֹת. וְהָיוּ שֶׁם אֲנָשֵׁי הָרַב מְלֵאדִי. וְהִבִּיאוּ לִפְנֵי תּוֹרוֹת הָרַב וְסִתֵּר דְּבָרָיו לִפְנֵי אֲנָשָׁיו, וְהִרְאָה לָהֶם שְׂאִינוֹ כֵּן כְּמוֹ שֶׁאָמַר ... (וְהַמְשָׁךְ מֵעֵבֶר לְדָף)

לְהַתְּבָרַךְ עַל מַה שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְּבָרַךְ וְלִשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. עַל כֵּן עֶקֶר קִיּוֹם מִצְוָה זֹאת הוּא עַל-יְדֵי הָרָצוֹן, שִׁיחִיָּה רָצוֹנָא חֲזָק מְאֹד לְרָאוֹת בְּטוֹבַת חֲבָרוֹ וּבְטוֹבַת כָּל יִשְׂרָאֵל טוֹבָה אֲמִתִּית וְנִצְחִית, שִׁיזְכוּ כָּלם לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּאֻמָּת. וְכְמוֹ שֶׁהָאָדָם בְּעַצְמוֹ בּוֹדָאִי רָאוּי לוֹ שֶׁלֹּא יִרְצָה שׁוֹם רָצוֹן אַחֵר רַק לְזָכוֹת לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁרַק זֶה הוּא טוֹבָה וְהַצְלָחָה אֲמִתִּית, וְחוּץ מִזֶּה הַפֶּל הַבֶּל. כְּמוֹ כֵּן מְחִיב כָּל-אֶחָד לְאַהֲבָא אֶת חֲבָרוֹ וְכָל יִשְׂרָאֵל כְּנִפְשׁוֹ, וְלְהַתְּנַגֵּעַ וְלִכְסֹף שִׁיזְכוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַתְּקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּבְתוֹךְ כֵּן אִם אֶפְשָׁר לוֹ לְקִים מִצְוָה זֹאת שֶׁל תּוֹכְחָה בְּפִשְׁטוֹת לְדַבֵּר עִם חֲבָרוֹ בִּירְאָת שְׁמִים, בּוֹדָאִי מַה טוֹב וְמָה נָעִים, כִּי כָּל אֶחָד מְחִיב לְדַבֵּר עִם חֲבָרוֹ בִּירְאָת שְׁמִים, אֲבָל הָעֶקֶר הוּא הָרָצוֹן. (וְהַלְכוֹת עֶרֶב ג', אוֹת ל"א לְפִי אוֹצֵר הַיִּרְאָה - תּוֹכְחָה, אוֹת ז')

א.יב. טְרַחֲכֶם וּמִשְׁאֲכֶם וְרִיבֲכֶם

אֶפִּיקוֹרְסוֹת נִקְרָאִת מִשָּׂא כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַש"י עַל "מִשְׁאֲכֶם", מִלְּמַד שֶׁהָיוּ בָּהֶם אֶפִּיקוֹרְסִים. עַל-כֵּן כְּשֶׁנּוֹסֵעַ לְהַצַּדִּיק הוּא מְשַׁלֵּיךְ מֵעַלְיוּ מִשְׁאוֹי גְּדוֹלָה כִּי מֵאַחֵר שְׁנוֹסֵעַ כְּבָר יֵשׁ לוֹ אֲמוּנָה שֶׁהוּא הַפֶּךְ הָאֶפִּיקוֹרְסוֹת. (שִׁיחוֹת הַר"ן - סִימֵן ל"ז)

אומן, אומן ... ראש השנה

אם לאכול, אם לא לאכול, אם לישן, אם לא לישן, אם להתפלל, אם לא להתפלל (היינו לא להתפלל בכוונה כראוי) אך ורק, שתהיו אצלי על ראש השנה! יהיה איך שיהיה...

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב', ro)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן - נסיעתו לארץ ישראל *

ע"י (המשך הסיפור) ... ובלייל שבועות, אחר שהיה נעור בנהוג, הלך למקנה עם איש אחד מאנשיו, וספר לי זה האיש שהלך עמו אז למקנה בשבועות שאמר לו רבנו זכרנו לברכה בדרך הלכו למקנה, ושאל אותו בכל פעם אם שומע קולות, והשיב שאינו שומע כלל. ונתפלא מאד על שאינו שומע, ואמר איך אפשר לכלי לשמע קולות כעת. אחר-כך אמר אפשר הוא קול הקאפליע [מקלה] שאני שומע. והשיב לו האיש הנ"ל שהוא אינו שומע שום קול קאפליע ולא שום קול כלל, ותמה מאד. והבין האיש הנ"ל שהוא שומע קולות וברקים של קבלת התורה.

אחר כך כשיצא מהמקנה אמר שנודע לי עכשיו בעת קבלת התורה בענין הנאמר בזה הקדוש אית יראה ואית יראה וכו', ועכשיו נודע לי שיש עוד יראה שהיא גם-כן עוד יותר ויותר אפילו מיראה עלאה הנזכר שם. כי נודע לי עכשיו יראת אלקות שהיא יראה ופחד גבוה ועצום ומרומם ומנשא מאד מאד:

זכרות ב"י הנחל

= חדושים (חלק ד') =

... **"ובזה"** אגלה לך סוד: על פי התורה ה', לקוטי מוהר"ן, עין שם. 'זה' הוא בחינת משה נביא באספקלריא המאירה. 'אגלה' מרמז על שם אג"א, אתה גבור וכו', עין שם בגמרא גילגל דא דאמא. 'לך' גימטריה נ', הוא רבנו הקדוש. 'סוד' לבטל הגזרות לאחר גזר דין, שצריך להלביש התפלה בסוד שלא יקטרגו. אולי רמז על שירת 'נח' המבטל גזרות לאחר גזר דין, התלבשות התפלה ברנה ובספור, שבו כלולים כל המעשים של הצדיק שמכירים שמו וחושבים מה להתפלל על-מנת להמתיק הגזרה גם לאחר גזר דין, "לשמע אל הרנה ואל התפלה" המובא שם בסוף התורה (ה), עין שם.

"אדברה נא שלום" - על פי לקוטי מוהר"ן סימן ה' - "אדברה": גימטריה ר"ח עם ד', סך אותיות של הפתק עם השיר מרבע. "נא": מספר מלים של הפתק. "שלום": על-ידי האמת, ענין הפתק שמקבלין בזיונות בשביל להתקרב לרבי, שזה העקר, וזכים לשלום, כי אין שלום בלי אמת. וזה: "אדברה נא שלום" ראשי תבות 'אנ"ש' וכו', גם 'אנ"ש' עם הג' אותיות בגימטריה נ' נח נחמ נחמן. וזה: "למען אחי ורעי, אדברה נא שלום".

"מקו לקו": פעמים 'קו' גימטריה רבי, שהסוד מגלה שהרבי הוא ראש בני ישראל, רק רבנו הקדוש המנהיג ור' ישראל התלמיד, ומבלעדיך וכו', בחינת והמנהיג ה'זה" (אספקלריא מאירה 'זה הדבר') הוא רק משה רבנו, נ' נח נחמ נחמן מאומן.

"מקו לקו": גימטריה רפ"ב, תורת אומרה, לראות הנקודות הטובות (כאמור למעלה). ותקף בהמשך: "פצפצי-ה", המלאך הממנה למצא הזכויות (נקודות טובות) של עם ישראל.

"מקו לקו": גימטריה רבי מל', רמז שהרבי מל ערלת לבנו, לפי הדבור של ר' ישראל שאמר שרבנו היה המוהל של ר' נתן (התלמיד).

"על שום מה" - 'על' בחינת: "נתתפלל חנה על השם", תורה שלעתידי (עין לקוטי מוהר"ן מט). 'שום': גימטריה רצון. 'מה': בחינת מקיפים, גימטריה מאד. (עין לקוטי תניינא ז)

אנ"י הנחל

מכתב קט"ד

... לבי יקירי, חוס וחמול על נפשך היקרה מאד, ועל כל העולמות התלויים בנפשו, ואל תשמע לשום דחיה שבעולם, שרוצים להפרידך חס ושלום מהקיבוץ הקדוש בראש השנה. רק תחזק ירך בה' יתברך ותעמוד על רגליך, בכל עוז וגבורה, ותשליך כל כבודך וכל נפשך לגמרי, ותאחוז עצמך בכל כוחך בהקיבוץ הקדוש של הצדיק האמת, כי כל חיך תלוי בזה, ועל ידי זה לא תמות לעולם ...

עצות ותפילות

תוכחה ג-ד

ובו כלול מה שצריך כל אחד לדבר עם חברו ביראת שמים וכו'

צריך לקבל תוכחה של אנשי אמת, ואף על פי שהתוכחה שלהם הוא לפעמים בדרך בזיון, כי הם סובלים צער גדול מאתנו וכו' (עין צדיק לט; ליקו"מ ל).

על-ידי תוכחה זוכין לעשות צדקה וחסד, ועל-ידי זה זוכין להכניע החכמות היצוניות וממשלתם, ולהעלות ולהחיות השכל דקדשה, ועל-ידי זה זוכין להשגת אלקות (לקוטי מוהר"ן, סימן ל').

... ותזכנו ברחמיך הרבים, ותשלח לנו צדיקים אמתיים מוכיחי אמת שיעסקו תמיד להוכיח אותנו בתוכחה "מגלה מאהבה מסתרת". ותתן בלבנו שנטה אנונינו ולבנו לקבל תוכחתם הטובה. אף-על-פי שתהיה לפעמים בדרך בזיון, אף-על-פי-כן נזכה לקבל דברי תוכחתם באהבה ובחבה ובשמחה גדולה, ונהיה בכלל אוהבי תוכחות.